

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, čj. MV-152245-3/OAM-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2025, čj. 175 A 19/2024-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodla dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku. Po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí žalobkyně uzavřela sňatek s občanem České republiky a následně podala žádost dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán prvního stupně však řízení zastavil s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínky plynoucí z § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Na podkladě utajovaných informací dospěl k závěru, že v případě žalobkyně hrozí nebezpečí, že by mohla při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud vymezil standard soudního přezkumu rozhodnutí založených na utajovaných informacích. Připomněl závěry plynoucí z bodu 32 usnesení rozšířeného senátu NSS z 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, a bodu 22 rozsudku NSS z 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, podle nichž musí utajované informace obsahovat vždy popis zdroje a způsobu jejich získání, jakož i okolností a důvodů, pro které je policejní orgán či zpravodajská služba považovali za věrohodné. Účelem soudního přezkumu je zajistit, aby rozhodování vycházelo z informací skutečných a spolehlivých, nikoli z informací vykonstruovaných, a aby tyto informace tvořily dostatečně přesný skutkový základ pro právní posouzení věci.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány v odůvodnění dostatečně srozumitelně popsaly podstatný obsah utajovaných informací. Ty v bodě 20 rozsudku rovněž rámcově shrnul. S odkazem na § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyni vysvětlil specifika zvláštní úpravy odůvodnění správních rozhodnutí vycházejících z utajovaných informací, které ze své povahy nelze účastníkům řízení zpřístupnit v plném rozsahu. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným, a to ani ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[4] Stran věcného posouzení namítaných otázek, krajský soud na základě utajovaných informací uzavřel, že tyto podklady představovaly dostatečný, věrohodný a přesvědčivý základ pro závěr o existenci bezpečnostního rizika na straně žalobkyně. Toto riziko spatřoval zejména v jejích aktivitách a ve vazbách na osoby spojované s extremismem či terorismem. Krajský soud proto dovodil, že žalobkyně je osobou, která může v budoucnu ohrozit bezpečnost České republiky.

[5] K námitce žalobkyně, že nemůže odcestovat do země původu, neboť jí tam hrozí vážné nebezpečí, krajský soud uvedl, že žalobkyně nekonkretizovala, jaký typ nebezpečí má na mysli. Z obsahu správního spisu nicméně dovodil, že žalobkyně odkazuje na rizika související s jejím původem a situací v autonomní Ingušské republice. Nemožnost vycestovat do země původu z důvodu sporů se svou rodinou žalobkyně nijak konkrétně nedoložila. Ani případné rodinné spory však samy o sobě neznamenají, že by žalobkyně nemohla pobývat v jiné části Ruské federace. Nad rámec toho krajský soud doplnil, že tvrzené hrozby v zemi původu jsou primárně otázkou posouzení v řízení o mezinárodní ochraně, v němž žalobkyně rovněž neuspěla.

[6] Krajský soud dále vypořádal námitky žalobkyně týkající se rozporu v záhlaví uvedeného rozhodnutí s čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). Krajský soud odkázal na stranu 7 rozhodnutí žalovaného a rozsudek Soudního dvora EU z 23. 11. 2010, *Tsakouridis*, C-145/09, kde Soudní dvůr uvedl, že *dotčené chování jednotlivce musí představovat skutečné a aktuální závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo dotčeného členského státu... odůvodnění takových opatření, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná*. Krajský soud s odkazem na utajované informace vysvětlil žalobkyni, že se v jejím případě nejednalo o náhodné nebo ojedinělé kontakty žalobkyně s osobami spojovanými s terorismem a extremismem. Dle soudu chování

pokračování

žalobkyně představovalo skutečné a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a České republiky, a nikoliv toliko generální prevenci, již zmiňoval Soudní dvůr.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[8] Stěžovatelka namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Správní orgány neuvedly, z jakých konkrétních jednání dovodily závěr o tom, že stěžovatelka představuje nebezpečí pro vnitřní bezpečnost České republiky. Podle stěžovatelky ze správních rozhodnutí vyplynula toliko obecná obava z bezpečnostních rizik spojených s blíže neoznačenými osobami, s nimiž se stěžovatelka měla stýkat. Stěžovatelka si ale není vědoma toho, že by takové kontakty udržovala. Pokud jde o samotné posouzení bezpečnostních rizik, zdůraznila, že ona sama žádné aktivity související s bezpečnostním rizikem nevyvíjela ani nevyvíjí a není jí známo, že by takovou činnost vykonávaly osoby, s nimiž měla či má být v kontaktu. Ostatně v rozhodnutí krajského soudu ani správních orgánů nebylo uvedeno, že by sama stěžovatelka vyvíjela nějakou protistátní činnost. Z toho důvodu má stěžovatelka za to, že postupem správních orgánů bylo zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí žalovaného označila rovněž za rozporné s čl. 27 směrnice, podle níž musí být opatření k ochraně bezpečnosti státu založeno výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Nebylo totiž prokázáno žádné její konkrétní závadné aktivní jednání.

[9] Stěžovatelka tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i v otázce přiměřenosti zásahu, který rozhodnutí o vyhoštění představuje pro její soukromý a rodinný život, a to s ohledem na jejího manžela a roční dceru. Závěry správních orgánů ohledně posouzení přiměřenosti zásahu jsou rovněž věcně nesprávné. V této souvislosti odkázala na rozsudek Soudního dvora z 25. 7. 2008, *Metock*, C-127/08, v němž Soudní dvůr konstatoval, že pokud občan Evropské unie nemůže na území členského státu rozvíjet svůj běžný rodinný život proto, že jeho rodinnému příslušníkovi není umožněn pobyt, představuje taková situace zásadní zásah do jeho základních práv. Není přitom podstatné, zda měl tento rodinný příslušník při vstupu na území členského státu legální pobyt. Stěžovatelka také uvedla, že nemůže vycestovat do země původu, neboť jí tam z důvodu jejího manželstvím hrozí vážné nebezpečí ze strany její rodiny a širší komunity, které může v obdobných případech v krajním případě vyústit až ve smrt. Neobstojí proto ani závěr, že by mohla bezpečně vycestovat do jiné části Ruské federace, neboť i tam se cítí být ohrožena na životě.

[10] Ke kasační stížnosti podal **žalovaný** vyjádření, v němž uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádnou konkrétní námitku, která by nebyla v řízení před správními orgány a později i před správním soudem vypořádána. Žalovaný proto odkazuje na své rozhodnutí a rovněž na rozsudek krajského soudu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný

samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[12] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť v nich správní orgány neuvedly, z jakých konkrétních jednání dovodily závěr o tom, že stěžovatelka představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. Otázkou náležitého odůvodnění správního rozhodnutí v situacích, kdy jejich podkladem je utajovaná informace, se již Nejvyšší správní soud zabýval. Dovodil, že *jak správní orgány, tak soudy totiž musí pečlivě hledat míru konkrétnosti odůvodnění, která na straně jedné zajistí, aby se účastník řízení dozvěděl podstatu utajovaných informací, avšak aby současně nesdělil dané skutečnosti v takové míře, která by mohla ohrozit zájmy, kvůli kterým byly utajeny. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí proto ve věcech jako je tato nelze při hledání této míry konkrétnosti klást stejné požadavky, jako v případě jiných rozhodnutí, jež nejsou na utajovaných informacích založeny* (rozsudek NSS z 9. 1. 2023, čj. 8 Azs 230/2022-46, bod 17). Z jiného rozsudku pak plyne, že *by bylo poněkud paradoxní, kdyby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně odtajněny pro účely odůvodňování soudního (ale též správního) rozhodnutí* (rozsudek NSS z 24. 11. 2022, čj. 7 As 171/2022-24, bod 23). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný stěžovatelce podstatu důvodů vyjevili. Poukázali na relevantní kontakt stěžovatelky s osobami, které vyvíjely a vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky, přičemž jejich činnost zpravodajské služby monitorují. Poukázali na vazbu na tyto osoby, časový rámec těchto vztahů, prostředí, ve kterém se stěžovatelka pohybuje, a kontexty, které jsou relevantní z hlediska bezpečnosti České republiky.

[13] Ohledně věcného přezkumu závěru, že stěžovatelka představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky, vyšel krajský soud rovněž z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud k rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že zprávy obsahující takové informace nemohou být *pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení* (usnesení rozšířeného senátu NSS z 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, bod 32). Krajský soud v souladu s tím v bodech 26 a 27 napadeného rozsudku posuzoval, zda utajované informace poskytují dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Závěr o tom, že rozhodnutí žalovaného je v souladu s čl. 27 směrnice, pak krajský soud opřel o přílehlavou judikaturu Soudního dvora (rozsudek *Tsakouridis*), z níž plyne, že to musí být osobní chování jednotlivce, které představuje skutečné a aktuální závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo dotčeného členského státu, nikoli generální prevence. V tomto ohledu krajský soud konstatoval, že se u stěžovatelky nejednalo o náhodné či ojedinělé kontakty s osobami spojenými s extremismem a terorismem. Jde rovněž o kontakty aktuální. Nejedná se tedy o generální prevenci ve smyslu judikatury Soudního dvora. Těmto závěrům není co vytknout.

pokračování

[14] Krajský soud se zabýval také tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů v otázce přiměřenosti zásahu, který rozhodnutí o vyhoštění představuje pro její soukromý a rodinný život. Poukázal na relevantní části rozhodnutí žalovaného, ve kterých jsou podrobně popsány okolnosti seznámení, sňatku a života žalobkyně a jejího manžela a jsou poměřeny se zájmy v podobě bezpečnosti státu. Uzavřel, že rozhodnutí žalovaného nejsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná. Takový závěr krajského soudu odpovídá ustálené judikatuře, z níž plynou požadavky na přezkoumatelnost správních rozhodnutí. Podle této judikatury je nepřezkoumatelnost zapotřebí vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i napadeného rozsudku, jenž důvody uvedené žalovaným zčásti zopakoval a zčásti na ně odkázal, je zcela patrné, jaký skutkový stav vzali žalovaný a krajský soud za rozhodný, jak uvážili o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupovali při jejich posuzování a proč pokládají stěžovatelčiny námitky za nedůvodné (rozsudek NSS z 14. 8. 2025, čj. 8 Afs 102/2022-67, bod 68, a tam citovaná judikatura).

[15] Stěžovatelka sporuje i věcný závěr krajského soudu stran přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Poukazuje-li stěžovatelka hojně na nezohlednění zájmů její dcery, jde o argumenty irelevantní, neboť dcera žalobkyně se narodila až po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud však při přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání jeho rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Logicky se proto stejně jako žalovaný, zaměřoval na vztah stěžovatelky a jejího manžela. V této otázce se ztotožnil se závěry žalovaného.

[16] Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud již zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Například v rozsudku z 22. 7. 2016, čj. 5 Azs 39/2015-32, konstatoval: *Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.*

[17] Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života stěžovatelky v případě jejího vyhoštění na jeden rok se správní orgány i krajský soud v intencích uvedených kritérií dostatečně zabývaly a není jim co vytknout. Zvážily, že stěžovatelka v České republice nepobývá dlouho, je mladá a zdravá, v Rusku má rodinné zázemí, přičemž spory s rodinou neprokázala. S manželem se seznámila v Rusku a manželovi nic nebrání, aby ji tam dočasně následoval. Žalovaný se přiléhavě vypořádal také s rozsudkem *Matoc*, jehož se stěžovatelka opakovaně dovolává.

[18] Správní orgány také zdůraznily, že stěžovatelka uzavřela manželství až v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pravomocné. Podle správních orgánů údajné dřívější uzavření náboženského sňatku přes telefon nebylo prokázáno. Tato úvaha odpovídá ustálené judikatuře Evropského soudu pro lidská práva k situaci, kdy cizinec buduje své vazby na území hostitelského státu s vědomím, že zde pobývá neoprávněně a nebude zde tedy moci zůstat trvale. Například v již citovaném rozsudku čj. 5 Azs 39/2015-32, k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval: *Skutečnost, že zázemí pro rodinný život bylo budováno i přesto, že dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom zásadní i podle judikatury ESLP (rozhodnutí ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). V takových případech může vyhoštění cizince představovat porušení článku 8 Úmluvy pouze výjimečně (rozhodnutí ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citované rozsudky Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku a Nunez proti Norsku).*

[19] K stěžovatelčiným námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně 14. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu